

Henriette og hendes nye lillebror

Lille Henriette sad og legede med en dukke i sofaen. Hun gav den tøj på og puttede den med dynen. Hun sang også en godnatsang for den.

Indimellem så hun over på sin mor, som var ved at give hendes nye lillebror mad. Moderen smilede til Henriette, som så ud til at være ked af det. Det var ikke helt nemt at få en lillebror i huset. Mor og far havde så travlt med ham. Han skulle hele tiden skiftes og ammes, og han skreg også meget.

De havde talt så meget om, hvordan det ville blive, før han blev født, mens han endnu var inde i mors mave. Henriette havde lagt sin lille varme hånd forsigtigt på mors mave og mærket, hvordan den sparkede. Dengang vidste hun jo ikke, om det blev en lillebror eller lillesøster. Hun havde også talt til ham gennem mors mave og sunget sange for ham. Især havde hun ofte sunget "Nu titte til hinanden de fagre blomster små." Den kunne hun udenad, nogle af versene i hvert fald.

Men nu lå han så der og fik bryst hos deres mor. Sådan havde hun også spist, da hun var en lille nyfødt baby.

Selvom de havde talt meget om det, før han blev født, var der alligevel noget, der ikke var så rart. Han var så meget sammen med mor og far, syntes hun. Det forekom hende, at de ikke så hende så meget mere. Måske kunne de meget bedre lide lillebror. Det gav et lille sug i maven.

Lillebror var oppe at bøvs på mors skulder. Moderen kaldte på hende: "Henriette, kom herhen lidt. Vil du stå og passe på ham, mens jeg lige går ud og henter noget i køkkenet? Bare lad ham ligge på tæppet i sofaen sådan der." Moderen gik ud.

Henriette havde aldrig passet på ham før. Hun måtte hellere stå ved siden af ham og holde godt øje med ham. Hun tog hans lille hånd i sin. Hvor var den dog lillebitte og rynket med helt, helt små negle. Så, nu begyndte han at græde. Hvad skulle hun gøre? "Shh, shh, jeg er her jo. Det er mig, Henriette, din storesøster." Men han fortsatte med at græde. Så tænkte hun, at hun kunne da prøve at synge for ham. Hun valgte "Nu titte til hinanden", for den havde hun jo sunget så tit for ham, inden han blev født. Måske kunne han genkende melodien og lydene og hendes stemme. Han græd virkelig mindre og mindre, og til sidst holdt han helt op.

Han så på hende med sine dybe, alvorlige øjne. Neeej, nu smilede han til hende! Hun følte, hendes hjerte voksede og voksede og blev helt varmt. Han smilede! Hendes lillebror.

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

"Næh, nu har jeg aldrig." Det var moderen, der kom tilbage. "Han smiler jo. Det er første gang. Jeg hørte, du sang for ham, Henriette. Det var derfor, han holdt op med at græde og blev glad igen. Du er mors store pige." Mor gav hende et knus.

Sådan var det altså også at være storesøster.